

04/11/2024

MIT BESØG HOS CONGOS BØRN / VIGALEX I KINSHASA

EN FORTÆLLING OM MIT BESØG OG HOS VIGALEX DER HOSER
GADEBØRN.

VERONIQUE MBILIZI
FORMAND FOR UCF

Mit Besøg hos Congos Børn / Vigalex i Kinshasa

En dag på Facebook faldt jeg over en forening ved navn "Congos Børn". Foreningens arbejde med at hjælpe gadebørn i Congo, fangede straks min opmærksomhed. Jeg tog kontakt til grundlæggeren for at høre mere om deres arbejde. Hun fortalte mig, at foreningen er opdelt i to dele – en administrativ del i Danmark og en aktivitetsdel i Congos hovedstad, Kinshasa. Formålet med foreningen er at hjælpe gadebørn væk fra gaden og give dem et hjem og en tryk opvækst. Jeg følte, at deres mission var vigtig og ønskede at støtte dem, selvom jeg var usikker på i hvilket omfang, da jeg selv er stifter og formand for min egen forening, UCF (Ung Congolesisk Kulturel Forening i Danmark), som arbejder for at bygge bro mellem dansk og congolesisk kultur.

Under samtalen med formanden for Congos Børn nævnte jeg, at jeg snart skulle til Kinshasa, og vi blev enige om, at jeg kunne besøge børnehjemmet for at få et nærmere indblik i deres arbejde. Den 7. oktober 2024 besøgte jeg børnehjemmet i Kinshasa sammen med min lillebror, min søn og min niece. Vi blev mødt af en af de frivillige, som fortalte om processen med at vælge, hvilke børn de kan huse. Deres arbejde startede med, at de frivillige tog mad med ud til gadebørnene og lærte dem at kende. Ved disse møder fik de indsigt i børnenes situation og årsagerne til, at de var endt på gaden – nogle var forældreløse, andre havde forældre, der også boede på gaden, og nogle var blevet efterladt. Med udgangspunkt i deres behov vurderede de frivillige, hvem der havde størst behov for et hjem.

Vi blev vist rundt i lejligheden, hvor drengene bor. Vi så deres køjesenge, badeværelser, fællesområder og køkkenet. Det var rørende at se, hvordan stedet gav drengene en fornemmelse af at være hjemme. Da jeg snakkede med min treårige søn om besøget hos Vigalex, hvor der boede 6 unge mænd, sagde han, at vi skulle besøge "bakaka" (brødrene), fordi de boede sammen som en stor familie.

Senere fik vi lov til at hente drengene fra skolen. Da vi mødte dem på vej hjem, blev jeg overvældet af, hvor imødekommende og respektfulde de var – det var svært at forestille sig, at disse børn engang havde levet på gaden. Vi fulgtes med dem til deres skole og fik et indtryk af deres dagligdag, og jeg fortalte dem, at vi havde hørt om deres historie fra Mama Gina, foreningens formand.

Som repræsentant for min egen forening havde jeg medbragt gaver til drengene – fodbolde, tennissko og tøj. Min søn glædede sig over at kunne overdrage gaverne til "bakaka." Drengene fordelte tingene mellem sig, og det var rørende at se deres glæde og taknemmelighed.

Da vi skulle til at tage afsked, kom en af drengene hen med mangoer som tak for besøget. Denne gestus var rørende og viste, hvor meget vores besøg betød for dem. På vej hjem talte vi om oplevelsen og det store arbejde, som Congos Børn udfører. Vi ser frem til at støtte deres indsats, hvor vi kan og glæder os til at besøge børnehjemmet igen.